

MESEČNIKI

SLEEPWALKERS

režija: Mick Garris
scenarij: Stephen King
fotografija: Rodney Charters
glasba: Nicholas Pike
igrajo: Brian Krause, Madchen Amick
produkcija: Columbia Pictures, ZDA, 1992

Film, delan po literarni predlogi Stephena Kinga prepoznamo tako, da se ga loti znan režiser (Kubrick, DePalma, Carpenter) in vanj vnese vizualno podobo besede, ki jo King kot reformator horrorja prepričljivo obvlada. Film, ki se ga je kakorkoli lotil King sam pa prepoznamo po tem, da se v njem King sam tudi osebno pojavi ter po tem, da obrazce grozljivke potencira in nadgrajuje, namesto da bi se jim izogibal. Zdi se, kot da bi hotel King v filmih, ki jih je oscenaril ali režiral, poudariti ravno tisto površno in klišejsko, po katerem prepoznamo večino od-

padnih produktov horror žanra — to pa zato, da bi najhitreje in brez prevelikega poglobljanja prepoznali film kot žanr in njega kot horror eminenco. **Sleepwalkers** se ravno tako kot **Maximum Overdrive**, **Pet Sematary**, **Creepshow** in **Sometimes They Come Back** odlikuje po konformističnih specialnih efekih, ki prikrivajo nezmožnost ustvarjanja psihološke napetosti ter po tem, da izkorišča pošast kot nekaj, kar imresionira samo teenagersko publiko. Poleg tega pa »mesečniki«, varianta volkodlavov, patetičnih pošasti, ki so

začele izumirati že v petdesetih, delujejo socialno neprilagojeno in zrabljajo strah pred okoljem kot nekaj, s čimer se bo najlažje poistovetil pubertetnik, ciljna publika in konzument serijske produkcije grozljivk — tisti torej, ki še ne ve, da so pošasti del vsakdanjosti in ki serijskega morilca ne prepozna zato, ker se ne razlikuje od njemu istovetnih

ljudi. **Sleepwalkers** s svojim pomanjkanjem ambicioznosti in izvirnosti tako deluje kot še ena lansirna rampa, s katere se bo Kingovo ime in slavo brez večjih naporov pognalo med filmsko občinstvo. Stephen King nas bo tudi v bodoče najbolj prestrašil s tem, da se bo lotil novega filma.

MAX MODIC

VAMPIRSKI MOTOCIKEL

I BOUGHT A VAMPIRE MOTORCYCLE

režija: Dirk Campbell
scenarij: Mycal Miller, John Wolskel
fotografija: Tom Ingle
glasba: Dean Friedman
igrajo: Neil Morrissey, Amanda Noar, Michael Elphick, Anthony Daniels
produkcija: Dirk Productions, Velika Britanija, 1989

Vampirski motocikel Dirka Campbella je britanski odgovor na ameriško *splatterpunk* ponudbo *Troma&Co.* Oživeli motorni dvokolesnik v tem filmu nadomesti svoje štirikolesne sorodnike, s katerimi smo se srečevali v preteklih dvajsetih letih. Konec šestdesetih in v začetku sedemdesetih je bil avto kot simbol potrošniške družbe *par excellence* sicer lahko »živ«, vendar le v disneyevskem pomenu te besede - moral je biti obenem tudi »dober«! Takšna sta, denimo, prva dva filma iz serije o hrošču Herbieju, ki ju je režiral Robert Stevenson: **Herbie - Ah, ta čudoviti avto!** (*The Love Bug*, 1969) in **Herbie znova tekmuje** (*Herbie Rides Again*, 1974). Vzporedno z zatonom serije o Herbieju, ki ga zaznamujeta dva filma Vincenta Mc Eveetyja - **Herbie gre v Monte Carlo** (*Herbie Goes to Monte Carlo*, 1977) in **Herbie Goes Bananas** (1980) - pa nastopi koncept avtomobila kot posebljenega zla, ki ga promovirajo filmi **Avto ubijalec** (*The Car*, Elliot Silverstein, 1977), **Kristina** (*Christine*, John Carpenter, 1983) in **Maximum Overdrive** (Stephen King, 1986). **Vampirski motocikel** je nastal kot posledica srečanja Mycala Millerja in Johna Wolskela (nekoč montažerja pri *Central Television*, sicer pa producenta in scenarista **Vampirskega motocikla**, ki ga je Miller tudi montiral) s

Samom Raimijem, režiserjem kulturnih *horrorjev* **Evil Dead I-III** (1983, 1987 in 1992), pri nas znanega predvsem po filmu **Darkman** (1990). Seveda pa Raimi ni bil edini vir navdih: med sestavinami te prvovrstne, skrajno »črne« komedije, so še satanizem ter elementi vampirske in *splatterpunk* mitologije - denimo, poživinjene motoristične tolpe. Osrednji motiv tega filma predstavlja demonska obsedenost motocikla znamke *Norton Commando*, kjer gre citiranje Friedkinovega **Izganjalca hudiča** (*The Exorcist*, 1973) tako daleč, da je hudobnemu duhu ime Arihman (iranski bog zla nasproti babilonskemu Pazuzuju) - Zlodej je torej obakrat srednjeazijskega izvora! Režiser Campbell se je izognil pasti, v katero padejo mnogi avtorji horror-komedij, ki ne jemljejo dovolj resno horror-komponente. Uspelo mu je ustvariti film, ki je takšna kombinacija sardoničnega humora, seksizma in groze, da si ga celo v Avorazu niso upali uvrstiti v svoj program. Glede na to, da ta festival sicer premore »strašno« sekcijo, (*La Section Peur*), že samo to dejstvo dovolj zgovorno priča, kako provokativno je Campbellovo nizkoprorračunsko delce, ki predrzno posega na področje tistih nekaj redkih še preostalih tabujev svoje zvrsti.

IGOR KERNEL

